

Contact international

vol. 23, 109-110-111, iulie-august-septembrie, 2013

Drumul cenușii de Augustin Buzura ★ *Viața lumii (Everyman) – i-moralitate* de Goran Stefanovski † *Dușmănia la români* interviu cu Eugen Barbu ◆ *Aproximări asupra literaturii de peste Prut* de Constantin Pricop ✱ *Sensibilități congruente* de Mihai Batog-Bujeniță ✨ *Sub semnul luminii* de Valentin Ciucă ✕ *Versuri* de Mihai Eminescu, Rudyard Kipling, Arturo Onofri, Iulia Hașdeu, Alexandru Philippide, Adam Puslojić, Constantin Kavafis, Nicolae Gane, Alfred de Vigny, Octavian Goga, Horia Zilieru, Alexandru Vlahuță, Iancu Văcărescu, Emil Brumaru, Vinicius de Moraes, Adrian Păunescu, Leonardo Sinisgalli, Vladimir Vladimirovich Mayakovsky, Mihail Săulescu, George Țărnea, Adrian Alui Gheorghe, Paul Claudel, Paul Balahur, Doina Drăguț, Elena Armenescu, Francisc Al, Dan Hudescu, Petru Solonaru, Marian Gh. Benga, Cristinel C. Popa, Crina Popescu, Dan Cumpătă □ *Femeie tristă, poezia* de Ioan Holban ▲ *La Capella Gandini* de Luigi Attardi ◆ *Poezii în dialog* de Constantin Coroiu ✕ *Un spirit al totalității* de Mihai Cimpoi ◎ *Lacrimi violate (4)* de Gheorghe Andrei Neagu ☞ *Pisica neagră* de Cătălin G. Rădulescu ♥ *O lume fără mistere* de Bogdan Mihai Mandache ♣ *Deslușirea creatorului* de Radu Călin Georgescu ●

ionuț caragea

patria la care mă întorc

Ionuț Caragea și Academia Româno- Americană

În urma voturilor favorabile acordate de membrii Academiei Româno-Americane de Arte și Științe, începând cu data de 1.04.2013., scriitorul Ionuț Caragea a devenit membru (full member) al prestigioasei instituții cultural-științifice. Ionuț Caragea s-a născut pe 12 aprilie 1975 la Constanța. Este poet, prozator de ficțiune, critic, editor, autor de aforisme și promotor cultural. Este membru al Uniunii Scriitorilor

din România, filiala Iași, cofondator și vicepreședinte al Asociației Scriitorilor de Limbă Română din Québec, membru de Onoare al Societății Scriitorilor din Județul Neamț, membru onorific al Fundației "Maison Naaman pour la Culture", Beirut, Liban, membru al organizației culturale "Diversité artistique Montréal", membru al Academiei Româno-Americane (ARA). Ionuț Caragea colaborează cu numeroase reviste de literatură din România sau din străinătate. A fost numit „Poetul născut pe Google”, după numele volumului "M-am născut pe Google". Folosește pseudonimul "Snowdon King" în traduceri și în ficțiune. În perioada 2003-2011, Ionuț Caragea a trăit în Montréal, Canada, devenind cetățean canadian în anul 2008. A activat ca instructor sportiv și sportiv de performanță, continuându-și cariera de rugbist începută în România. În paralel și-a descoperit vocația de scriitor și a fondat pe 16 iulie 2008, împreună cu poetul Adrian Erbiceanu, Asociația Scriitorilor de Limbă Română din Québec și Editura ASLRQ. În calitate de fondator și director al editurii ASLRQ, realizează în 2009, împreună cu Adrian Erbiceanu și Dumitru Scorțanu, prima antologie a scriitorilor români din provincia Québec, o lucrare de referință din literatura diasporei. Ionuț Caragea se implică puternic în promovarea culturii românești în spațiul nord-american, fiind webmaster și promotor literar pe situl Asociației Scriitorilor de Limbă Română din Québec și fondator al cenaclului literar Prietenii Poeziei (cenaclul ASLRQ). În februarie 2012, Ionuț Caragea se întoarce în România și publică romanul de ficțiune "Uezen" (în limba engleză, în S.U.A.) și volumele de poezie, "Patria la care mă întorc" și "Antologie de Poeme 2006-2012", ajungând, astfel, la 25 apariții editoriale.

Volumul de față, *Patria la care mă întorc* reprezintă o introspecție a sinelui. Chiar diun poemul ce deschide volumul întâlnim o metaforă proprie harului său poetic: *când îmi lipsesc cuvintele/ împrumut un pic din tristețea/ celui pe care-l citesc/ chiar și când sunt oboșit/ împrumut un pic din somnul lui/ apoi trăiesc de pe o zi pe alta/ cu gândul la datoriile acumulate/ dar nimeni nu vine să mă-ntrebe nimic/ se aude doar un clinchet/ din spatele unei uși/ curios mă apropiez și mă privesc prin gaura cheii (Închis pe dinafară).* Unde altundeva îl putem găsi pe poet, decât într-o așteptată mirare despre o coincidență, ca o emblemă a sumei nefericirilor, ca un ultimatum acordat divinității: *Trăiesc închis într-o lume în care grațiile sunt înalte până la cer. Iluzia cea mai frumoasă a morții este când privesc stelele. Gata, m-am decis! Renunț la locul de veci! Vreau un nou loc de muncă! Ce are de spus Dumnezeu la toate acestea? M-așteaptă să-l vânez prin univèrs cu reportofonul. Îmi împrumutăm cineva o pereche de aripi?*

Dacă iubirea e nelipsită ca definiție necesară încrâncenării trăirilor, aflăm că multiplicarea ei depășește orice mărginire aducând întocmai necazurile la care ne-am fi așteptat: *ce facem cu această iubire/ rămasă singură la masa*

tăcerii/ strângând în palmă lacrimile/ ca pe o ultimă comoară/ ce facem cu această iubire/ cui să o dăruim când nimeni/ nu se mai hrănește cu resturi/ când toți sunt politicoși/ ca la o masă străină/ cerându-ne pentru sentimente/ chenzină (ce facem cu restul de iubire?) Și iubirea devine un sfârșit pentru pesimismul liric al autorului.

Fertil e pământul acesta, greu apăsat, de ar fi avut și vreo urmă de noroc... Măcar atunci când pe el vin și calcă îngerii, poetul, trist precum Ovidiu se confesează *Dragă tată,/ Eu știu că acolo în cer/ Toți sfinții au ochii albaștri/ Și mai știu că acolo în cer/ Toți sfinții sunt sihaștri/ Și plâng laolaltă (Aceiași ochi albaștri de metil).* În principiu, într-un volum plin de tristețe și moarte nu putem să nu amintim versurile în care am găsit o urmă de seninătate, tocmai în poemul care dă numele întregului volum: *fără să fie mai mare de un chip de om/ patria la care mă întorc este pământul fâgăduinței...// patria la care mă întorc/ este femeia pe care o iubesc.* Recunoscând alunecarea spre derizoriu, spre osânda sinelui, Ionuț Caragea depășește momentele grele, când tatăl său s-a contopit cu Tatăl și afirmă: *iubind fericirea am împlânzit/ până și moartea/ pisica neagră ce împinge ghemul/ de lână albastră prin univers/ azi nu-i voi da cu piciorul fericirii/ nicidecum/ este prea frumoasă, prea sinceră/ nici mâine, (Azi nu-i voi da cu piciorul fericirii).*

Ceva se întâmplă, lucrurile ajung să se încline spre o oarecare învăluire a realului, atunci când fugărit din basm, poetul ajunge la o splendidă alegorie intitulată *Lupoica* și pe care o voi cita în întregime pentru frumusețea poemului.

*te aștept de-atâta vreme, inima o simt cum geme,
și mă-ndepărtez de tine, fără cânt, fără sobor;
amintire, prețde-o clipă, doar de lacrimi fac risipă,
te-am iubit, cu ce ardoare, mai ca-n luna lui cuptor;
printre gânduri se-nfiripă – o-ntrebare, de-am să mor,
mă vei ține iar în brațe, să mă-nveți din nou să zbor?
am să zbor doar cu-o aripă, cu cealaltă-am să cobor.*

*pretutindeni umbre mute – negrele necunoscute,
și adorm ca-ntr-o poveste – de nescris, într-alt decor;
chipul tău, întreaga viață, mi-a fost unica povață,
chiar și-n gânduri infidele, chiar și-n gândul trecător,
da, am renunțat la stele – te-am ales în locul lor...
și acum, o altă maică, mă va învăța să mor,
am să te visez lupoică în ținutul lupilor.*

*dar în vise, porți-închise, și-o putere care-mi cere
să mă lepăd de durere, să rămân un privitor,
să te uit, să-mi curgă spume, să nu pot să-ți spun pe*

nume,

*să pândesc halucinante creaturi ce-n spaima lor
vor fugi întruna-întruna – fără glasuri, fără dor;
mă vor învăța să urlu, voi ajunge prădător...
ca un lup fără pereche, în ținutul lupilor.*

Sub un cifru personal, Ionuț Caragea ne mai deslușește orizonturile pline de dor și straniu, de dincolo de ocean, pentru că tocmai se face auzit , revine acasă *mult prea departe de aproape/ și mult prea aproape de nimic, prudent și conștient, după cum afirmă: în zadar am așteptat înțelepciunea/ primăvara veșnică/ a cuvintelor sale/ am cugetat... deci m-am scufundat adânc/ tot mai adâncși fără colac de salvare/ adevărul a ieșit la suprafață/ sufletul rezidual/ al gândurilor abisale (tenere ogni speranza voi ch'entrate).*

Până la urmă, știm pe de-a dreptul că poetul își hrănește sufletul cu nedisimulată căutare a izbânzii întru speranță, chiar dacă e o hrană de rădăcini amare; iar tot ritualul trăitei tristeți nu face altceva decât să traseze un drum fără sfârșit: *îmi citesc ultimul poem/ și-l rog să le spună/ și celorlalți/ că exist/ că alte poeme vor veni/ ca o herghelie de fluturi sălbateci/ cu aripile întinse peste lume/ lovind din copite...*